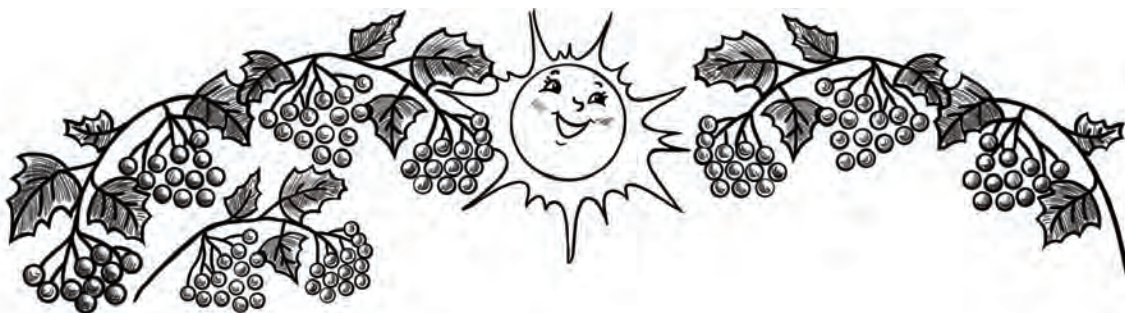

ПРО НАС, ЗАЙЦІВ

У лісі на невеличкій галявині ріс розлогий кущ калини. З-за нього виглянуло сонечко і щиро усміхнулося. На галявині бешкетувала юрма зайченят. Їх було багатенько — збіглися з усього лісу. Молода травичка вабила сюди вуханчиків погратися, побігати у чималому товаристві. Мама-зайчиха, що привела сюди двох своїх діточок, намагалася навести порядок у тих заячих яслях, утихомирити непосид.

— А ти, малий Крутихвостику, сядь і послухай, та не лякай їжачка, бач, він поспішає кудись у своїх їжачкових справах.

— Я що, я нічого — то він колеться, я хотів лише легенько погладити його лапкою.

— Бачите, він фиркає, ображається, напевно, то нехай собі біжить.

— Дітки, сядьте чемненько і послухайте мудре повчання нашого дідуся про те, як треба жити, щоб не тужити.

Під кущами, на краю галявини, за невеликим старим пеньком стояв професор, доктор заячих наук Довговушко Кося Куцохвостович. Він, як годиться доповідачеві, поклав на пеньок власну наукову працю, щоправда, замість паперу у ній були скріплені великі капустяні листки. Професор гордо підняв голову, кашлянув і кумедно чмихнув.

— Дорогі зайчата, — мовив він, — вітаю вас із початком теплого літчика, а це — найкраща пора року для нас. Ви народилися у цьому лісі — хтось у кубельці сухої трави, а хтось під густим кущем, але це ваш рідний ліс, ваш великий дім. Заяче життя цікаве, веселе, але не легке. І треба вміти виживати, бо на нас, зайців, чатує багато небезпек. Ми маємо чимало ворогів, і тільки щира дружба між нами часто рятує нас від біди.

— Пане професоре, — перебив промову Вуханчик, — а чому, пам'ятаю, як тільки я народився, через кілька днів мене годувала своїм молочком не моя мама-зайчиха?

— Так, так, таке буває, мабуть, тільки у зайців. Усі мами-зайчихи щиро люблять і своїх, і чужих діточок і часто дають їм своє молочко.

— Пане професоре, — запитала Непосида, — а чому у нас задні лапи довші за передні?

— То дуже добре, мої зайчата, бо це дозволяє нам бігати швидше, ніж собакам і лисам, і далеко стрибати.

— А чому у нас, зайців, такі великі очі і великі вуха? — допитувався Всезнайко.

— Дехто називає нас косими, та нехай, адже такі очі дозволяють не тільки бачити далеко попереду, а й по боках, а великі вуха — то наші вартіві, навіть коли ми спимо.

— А чому ми маємо такі куценькі хвостики? — знову запитав Крутихвостик.

— А щоб не було за що спіймати, — перевів запитання на жарт Кося Куцохвостович.

Слухачі дружно засміялися.

— Нас, зайців, — продовжував професор, — часто рятують від біди сильні ноги, соромно зізнатися, але швидка втеча від ворога також є порятунком. Отож, любіть спорт, щоденно робіть ранкову фіззарядку, бігайте! А зараз візьміться за лапки і довкола цього куща калини затанцюймо заячий хоровод. Нумо, нумо усі разом!

Професор розставив лапи, за них ухопились зайчата, утворивши велике коло.

У гіллі високих дубів зашумів вітерець, гучніше заспівали пташки. У стару дуплясту осику голосно барабанив дятел.

Ліс співав чарівну пісню життя, а зайчата гралися і не знали, що вони — творці справжньої лісової казки.

